KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 12.7.2005
KOM(2005)276 wersja ostateczna

2005/0127(COD)
2005/0128(CNS)

Wniosek dotyczący

DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie środków prawa karnego mających na celu zapewnienie egzekwowania praw w łasności intelektualnej

Wniosek dotyczący

DECYZJI RAMOWEJ RADY

mającej na celu wzmocnienie systemu karnego w celu zwalczania naruszeń praw własno ści intelektualnej

{SEC(2005)848}

(przedstawione przez Komisję)

UZASADNIENIE

Umotywowanie wniosku

Podrabianie i piractwo, a ogólniej naruszenia praw własności intelektualnej, to narastający problem, który przybiera obecnie zasięg międzynarodowy i stanowi tym samym poważne zagro żenie dla gospodarek krajowych i dla państw. Różnice w krajowych systemach kar nie tylko szkodzą prawidłowemu funkcjonowaniu rynku wewnętrznego, ale również utrudniają skuteczn ą walkę przeciw podrabianiu i piractwu. Poza konsekwencjami natury gospodarczej i spo łecznej podrabianie i piractwo stwarzają również problemy w zakresie ochrony konsumentów, w szczególności gdy wchodzą w grę kwestie zdrowia i bezpieczeństwa. Wzmożone korzystanie z Internetu umożliwia błyskawiczne rozpowszechnianie na szeroką skalę pirackich produktów. Ponadto zjawisko to wydaje się coraz bardziej związane z przestępczością zorganizowaną. Walka z nim ma więc dla Wspólnoty zasadnicze znaczenie. Podrabianie i piractwo zaczęły w istocie przyciągać środowiska przestępcze w równym stopniu, co inne rodzaje zorganizowanej działalności przestępczej prowadzone na wielką skalę, jak na przykład nielegalny handel narkotykami. Dzieje się tak tym bardziej, że działalność ta daje możliwość osi ągnięcia potencjalnie wysokich zysków bez ryzyka znaczących sankcji prawnych. Istnieje więc konieczność uzupełnienia dyrektywy 2004/48/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej o przepisy karne wspomagające i usprawniające walkę z podrabianiem i piractwem. Oprócz środków cywilnych i administracyjnych, procedur oraz środków naprawczych przewidzianych wspomnianą dyrektywą 2004/48/WE we wła ściwych przypadkach środkami zapewniającymi stosowanie prawa własności intelektualnej[1] są sankcje karne.

Proces harmonizacji został zapoczątkowany wraz z wejściem w życie porozumienia TRIPS, które zawiera podstawowe przepisy dotyczące środków mających na celu zapewnienie przestrzegania związanych z handlem praw własności intelektualnej. Środki te obejmują wdra żanie procedur karnych i sankcji karnych, jednak sytuacja prawna we Wspólnocie charakteryzuje się wciąż sporymi rozbieżnościami, które nie pozwalają osobom posiadającym prawa własności intelektualnej korzystać z takiego samego poziomu ochrony na całym terytorium Wspólnoty. W odniesieniu do sankcji karnych istnieją znaczące różnice, w szczególności co do wymiaru kar przewidzianych przez krajowe przepisy prawne.

W kwestii wpływu na prawa podstawowe należy podkreślić, że bezpośrednim celem niniejszej inicjatywy jest wykonanie art. 17 ust. 2 Karty Podstawowych Praw Unii Europejskiej, stanowi ącego, że „własność intelektualna podlega ochronie"; do osiągnięcia tego celu służy zbliżenie przepisów prawnych, przy jednoczesnym poszanowaniu tradycji i różnych systemów prawnych Państw Członkowskich oraz innych praw podstawowych i zasad uznanych w Karcie. Charakter kar został dobrany w zależności od wagi różnych karalnych zachowań, zgodnie z art. 49 ust. 3 Karty, w rozumieniu którego surowość kar nie może być nieproporcjonalna w stosunku do czynu zabronionego pod groźbą kary.

Zważywszy na fakt, że wyznaczony cel może zostać lepiej zrealizowany na szczeblu wspólnotowym, Wspólnota może przedsięwziąć niezbędne środki zgodnie z zasadą

[1] W motywie 28 dyrektywy 2004/48/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. mowa jest o tym, że „oprócz środków cywilnych i administracyjnych, procedur oraz środków naprawczych przewidzianych niniejsz ą dyrektywą, we właściwych przypadkach środkami zapewniającymi stosowanie prawa własności intelektualnej są sankcje karne".

pomocniczości ustanowioną w art. 5 Traktatu.

Wytyczne w kwestiach określonych w tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej zostaną uzupełnione decyzją ramową.

Treść wniosku

Artykuł 1

Artykuł ten określa cel i zakres dyrektywy. Mowa w nim o środkach prawa karnego niezbędnych do zapewnienia egzekwowania praw własności intelektualnej. Tak jak w przypadku dyrektywy 2004/48/WE w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej wyrażenie „prawa własności intelektualnej" obejmuje całość praw własności intelektualnej. Podobnie jak w przypadku art. 17 ust. 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, na podstawie którego „własność intelektualna podlega ochronie", zakres ochrony prawno-karnej jest horyzontalny.

Dyrektywa ta, tak jak dyrektywa 2004/48/WE, ma zastosowanie w przypadku wszelkiego rodzaju naruszeń praw własności intelektualnej przewidzianych przez prawodawstwo wspólnotowe lub prawo krajowe Państw Członkowskich. W oświadczeniu Komisji 2005/295/WE w sprawie art. 2 dyrektywy 2004/48/WE został ustanowiony wykaz tych praw[2]. Stosuje się go bez uszczerbku dla bardziej surowych przepisów w Państwach Członkowskich.

Artykuł 2

Artykuł ten definiuje pojęcie osoby prawnej, do której odnosi się dyrektywa.

Artykuł 3

Artykuł ten zobowiązuje Państwa Członkowskie do zakwalifikowania jako czynu zabronionego pod groźbą kary wszelkich zamierzonych naruszeń praw własności intelektualnej, popełnianych na skalę handlową. Artykuł ten obejmuje również usiłowanie, współsprawstwo i nakłanianie. Kryterium skali handlowej zostało zapożyczone z art. 61 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (Porozumienia TRIPS), zawartego dnia 15 kwietnia 1994 r. i prawnie wiążącego wszystkich członków Światowej Organizacji Handlu. Artykuł 61 Porozumienia TRIPS stanowi, że „członkowie ustanowią procedury karne i kary, które będą stosowane przynajmniej w przypadkach umyślnego podrabiania znaku towarowego lub piractwa praw autorskich, dokonanego na skalę handlową. Dostępne środki zaradcze będą obejmowały uwięzienie albo kary grzywny wystarczające dla odstraszenia zgodnie z wymiarem kar stosowanych za przestępstwa o odpowiadającym im ciężarze. W stosownych przypadkach, dostępne środki zaradcze będą obejmowały także konfiskatę, przepadek i zniszczenie towarów stanowiących naruszenie oraz wszelkich materiałów i narzędzi, które były głównie stosowane dla popełnienia przestępstwa. Członkowie mogą ustanowić procedury karne i kary, które będą stosowane w innych przypadkach naruszania praw własności intelektualnej, w szczególności jeżeli naruszenia dokonywane są umyślnie i na skalę handlową."

Czyn zabroniony pod groźbą kary musi być zamierzony, co oznacza, że musi on zostać dokonany umyślnie, bez względu na to, czy chodzi o naruszenie praw własności intelektualnej, czy też o usiłowanie, współsprawstwo czy nakłanianie. Nie prowadzi to do zakwestionowania

[2] Dz.U. L 94 z 13.4.2005, str. 37.

dotychczas ustanowionych szczególnych systemów odpowiedzialności, takich jak system odpowiedzialności obowiązujący usługodawców świadczących usługi w zakresie Internetu, przewidziany w art. 12-15 dyrektywy 2000/31/WE w sprawie handlu elektronicznego[3].

Artykuł 4

Artykuł ten dotyczy sankcji – poza karą więzienia dla osób fizycznych dyrektywa ta przewiduje szeroki zakres sankcji, które można nakładać zarówno na osoby fizyczne jak i na osoby prawne – takich jak grzywny, konfiskata mienia należącego do osoby skazanej za czyn zabroniony pod groźbą kary bez względu na to, czy chodzi o towary stanowiące naruszenie czy też o materia ły, narzędzia lub nośniki, które były stosowane głównie do wytwarzania lub rozpowszechniania towarów stanowiących naruszenie. W szczególnych przypadkach przewidziane są inne sankcje: zniszczenie towarów stanowiących naruszenie, jak również wszelkiego mienia, które było stosowane głównie do wytwarzania towarów, o których mowa, stałe lub czasowe zamknięcie części lub całości zakładu lub sklepu, który służył przede wszystkim do popełnienia naruszenia. Przewidziano również stały lub czasowy zakaz prowadzenia działalności handlowej, objęcie nadzorem sądowym lub postępowaniem likwidacyjnym oraz zakaz korzystania z pomocy i dotacji publicznych. Przewidziano także opublikowanie orzeczeń sądowych. Możliwość ta stanowi środek odstraszający i może też służyć jako sposób dostarczania informacji zarówno posiadaczom praw, jak i ogółowi społeczeństwa.

Artykuł 5

Artykuł ten dotyczy środków transpozycji dyrektywy do prawa krajowego Państw Cz łonkowskich. Podobnie jak w przypadku innych dyrektyw, transpozycji należy dokonać w przeciągu osiemnastu miesięcy.

Artykuł 6

Artykuł ten określa, że dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym, zgodnie z przepisami art. 254 ust. 1 Traktatu WE.

Artykuł 7

Artykuł ten określa, że niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

[3] Dz.U. L 178 z 17.7.2000, str. 1.

2005/0127(COD)

Wniosek dotyczący

DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie środków prawa karnego mających na celu zapewnienie egzekwowania praw w łasności intelektualnej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji[4],

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[5],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[6],

stanowiąc zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 251 Traktatu[7],

(1) Na poziomie międzynarodowym zarówno Państwa Członkowskie jak i Wspólnota w zakresie swoich kompetencji związane są Porozumieniem w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej („Porozumieniem TRIPS"), zatwierdzonym przez Wspólnotę w ramach Światowej Organizacji Handlu decyzją Rady 94/800/WE[8]. Porozumienie TRIPS zawiera w szczególności przepisy karne ustanawiające wspólne normy, które mają być stosowane na poziomie międzynarodowym. Jednak rozbieżności między systemami stosowanymi przez Państwa Członkowskie są nadal zbyt duże i nie pozwalają na skuteczną walkę z naruszeniami praw własności intelektualnej, zwłaszcza w najgroźniejszych przypadkach takich naruszeń. W konsekwencji środowiska gospodarcze tracą zaufanie do rynku wewnętrznego, co z kolei pociąga za sobą obni żenie inwestycji w innowacje i w twórczość.

(2) Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej[9] przewiduje środki cywilne i administracyjne, procedury oraz środki naprawcze. Istnieje więc konieczność uzupe łnienia wyżej wymienionej dyrektywy o przepisy karne o charakterze wystarczająco odstraszającym, mające zastosowanie na całym terytorium Wspólnoty.

(3) Celem niniejszej dyrektywy nie jest zakwestionowanie systemów odpowiedzialności obowiązujących usługodawców świadczących usługi w zakresie Internetu,

---

4 Dz.U. C z..., str. .
5 Dz.U. C z..., str. .
6 Dz.U. C z..., str. .
7 Dz.U. C z..., str. .
8 Dz.U. L 336 z 23.12.1994 r., str. 1.
9 Dz.U. L 195 z 2.6.2004, str. 16.

przewidzianych w art. 12-15 dyrektywy 2000/31/WE w sprawie handlu elektronicznego[10].

(4) Ponieważ Państwa Członkowskie nie mogą zrealizować celu proponowanego działania w wystarczającym stopniu, zaś może on być zrealizowany w stopniu bardziej zadowalaj ącym na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przedsięwziąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalno ści, określoną w wyżej wymienionym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia wspomnianego celu.

(5) Niniejsza dyrektywa uwzględnia prawa podstawowe i przestrzega zasad, które zostały uznane w szczególności w Karcie Podstawowych Praw Unii Europejskiej. Niniejsza dyrektywa ma na celu zapewnienie pełnego egzekwowania praw własności intelektualnej zgodnie z art. 17 ust. 2 wyżej wymienionej Karty.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1
Przedmiot i zakres

Niniejsza dyrektywa ustanawia środki prawa karnego niezbędne do zapewnienia egzekwowania praw własności intelektualnej.

Środki te mają zastosowanie do praw własności intelektualnej określonych przez prawodawstwo wspólnotowe lub prawo krajowe Państw Członkowskich.

Artykuł 2
Definicja

Do celów niniejszej dyrektywy „osoba prawna” oznacza każdą jednostkę prawną posiadającą taki status na podstawie właściwego prawa krajowego, z wyjątkiem państw i wszelkich innych podmiotów publicznych działających w ramach wykonywania obowiązków władzy publicznej oraz publicznych organizacji międzynarodowych.

Artykuł 3
Czyny zabronione pod groźbą kary

Państwa Członkowskie zapewniają zakwalifikowanie jako czynu zabronionego pod groźbą kary wszelkich zamierzonych naruszeń praw własności intelektualnej popełnianych na skalę handlową, jak również usiłowania naruszenia, współsprawstwa i nakłaniania do naruszenia.

Artykuł 4
Sankcje

1. W odniesieniu do czynów zabronionych pod groźbą kary określonych w art. 3 Pa ństwa Członkowskie przewidują następujące sankcje:

[10] Dz.U. L 178 z 17.7.2000, str. 1.

a) w przypadku osób fizycznych – kary pozbawienia wolności;

b) w przypadku osób fizycznych i prawnych:

i) grzywny,

ii) konfiskatę przedmiotu, narzędzi i korzyści pochodzących z przest ępstwa lub mienia o wartości odpowiadającej wartości tych korzy ści.

2. W odniesieniu do czynów zabronionych pod groźbą kary określonych w art. 3 Pa ństwa Członkowskie przewidują również, we właściwych przypadkach, stosowanie następujących sankcji:

a) zniszczenie mienia stanowiącego naruszenie prawa własności intelektualnej;

b) stałe lub czasowe zamknięcie części lub całości zakładu lub sklepu, który s łużył głównie do popełnienia przedmiotowego naruszenia;

c) stały lub czasowy zakaz prowadzenia działalności handlowej;

d) objęcie nadzorem sądowym;

e) rozwiązanie;

f) zakaz korzystania z pomocy i dotacji publicznych;

g) opublikowanie orzeczeń sądowych.

Artykuł 5
Transpozycja

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia … r. [w terminie 18 miesięcy od daty przyj ęcia niniejszej dyrektywy]. Państwa Członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji między tymi przepisami i niniejszą dyrektyw ą.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów prawa krajowego, przyj ętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 6
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 7

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli,

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*

UZASADNIENIE

Umotywowanie wniosku

Naruszenia praw własności intelektualnej stanowią obecnie zjawisko szczególnie niepokojące, tym bardziej że niektóre przypadki tych naruszeń związane są z przestępczością zorganizowan ą. Musimy stawić czoła transgranicznemu handlowi towarami, który narusza prawa własności intelektualnej poprzez: nielegalną produkcję podrobionych towarów, zorganizowane sieci zajmujące się transportem towarów z miejsca produkcji do miejsca sprzedaży, a wreszcie sprzedaż nielegalnych towarów i pranie pieniędzy pochodzących ze sprzedaży.

Aby walka z przypadkami naruszeń praw własności intelektualnej była skuteczna, należy uzupe łnić dyrektywę …./…/WE o odpowiednie środki w celu zbliżenia przepisów prawa karnego i wspierania współpracy na mocy tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej.

Niniejszy wniosek dotyczący decyzji ramowej Rady ma zatem na celu wzmocnienie środków prawa karnego w celu zbliżenia ustawowych i wykonawczych przepisów Państw Cz łonkowskich dotyczących zabronionych pod groźbą kary czynów przeciw własności intelektualnej, jak również usprawnienie i wspieranie współpracy między Państwami Cz łonkowskimi w celu zwalczania tych czynów.

W kwestii wpływu na prawa podstawowe należy podkreślić, że bezpośrednim celem niniejszej inicjatywy jest wykonanie art. 17 ust. 2 Karty Podstawowych Praw Unii Europejskiej, stanowi ącego, że „własność intelektualna podlega ochronie"; do osiągnięcia tego celu służy zbliżenie przepisów prawnych, przy jednoczesnym poszanowaniu tradycji i różnych systemów prawnych Państw Członkowskich oraz innych praw podstawowych i zasad uznanych w Karcie. Wymiar kar został dobrany w zależności od wagi różnych karalnych zachowań, zgodnie z art. 49 ust. 3 Karty, w rozumieniu którego surowość kar nie może być nieproporcjonalna w stosunku do czynu zabronionego pod groźbą kary.

Treść wniosku

Artykuł I – Przedmiot

Artykuł pierwszy określa cel decyzji – uzupełnienie przepisów dyrektywy …./…/WE o dodatkowe przepisy karne.

Artykuł 2 – Wymiar kar

Artykuł ten dotyczy poziomu sankcji karnych: najwyższą karą w przypadku tego rodzaju czynów zabronionych pod groźbą kary jest kara pozbawienia wolności na co najmniej 4 lata, gdy czyny te zostały popełnione w ramach organizacji przestępczej. To samo dotyczy tych czynów zabronionych pod groźbą kary, które pociągają za sobą zagrożenie dla ludzkiego zdrowia lub bezpieczeństwa. Ustalono próg czterech lat pozbawienia wolności, ponieważ odpowiada on z reguły kryterium stosowanemu do zakwalifikowania czynu zabronionego pod groźbą kary jako poważnego. Próg ten przewidziano we wspólnym działaniu 98/733/WSiSW, we wniosku dotyczącym decyzji ramowej w sprawie walki z przestępczością zorganizowaną [COM (2005) 6 wersja ostateczna] i w Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko mi ędzynarodowej przestępczości zorganizowanej. Sankcje karne stosowane w przypadku osób fizycznych lub prawnych odpowiedzialnych za czyny zabronione pod groźbą kary określone w art. 3 dyrektywy …./…/WE obejmują grzywny orzeczone przez sąd karny lub inny sąd o

wysokości maksymalnej wynoszącej co najmniej 100 000 EUR w przypadkach, które nie należą do najpoważniejszych, i o wysokości maksymalnej wynoszącej co najmniej 300 000 EUR w przypadku czynów zabronionych pod groźbą kary popełnionych w ramach organizacji przestępczej i pociągających za sobą zagrożenie dla zdrowia lub bezpieczeństwa ludzkiego. Czynnik ten musi być brany pod uwagę wtedy, gdy uznaje się obecność takiego zagrożenia, nawet jeśli produkt stanowiący zagrożenie nie wywołał jeszcze szkodliwych skutków.

Pojęcie zagrożenia dla zdrowia lub bezpieczeństwa ludzkiego dotyczy przypadku, gdy podrobiony produkt wprowadzony na rynek naraża użytkownika bezpośrednio na ryzyko choroby lub wypadku. W przypadku zagrożenia mogącego wywołać poważne konsekwencje, takie jak śmierć lub kalectwo, należy zapewnić możliwość stosowania zaostrzonego wymiaru kary.

Artykuł 3 – Poszerzone uprawnienia w zakresie konfiskaty

Artykuł ten przewiduje konfiskatę całości lub części mienia należącego do osoby skazanej za czyny zabronione pod groźbą kary popełnione w okolicznościach określonych w art. 2. Tekst tego artykułu stanowi odniesienie do art. 3 decyzji ramowej 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa[11].

Artykuł 4 – Wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze

Decyzja ramowa z dnia 13 czerwca 2002 r.[12] zapewnia ramy niezbędne do utworzenia wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych. Aby ułatwić śledztwa karne związane z czynami zabronionymi pod groźbą kary naruszającymi prawa własności intelektualnej, Państwa Członkowskie muszą pozwolić osobom posiadającym prawa własności intelektualnej, których to dotyczy, lub ich pełnomocnikom, jak również ekspertom, na aktywne uczestniczenie w dochodzeniach prowadzonych przez te zespoły. W istocie prowadzenie śledztwa w tej dziedzinie jest bardzo trudne i często wymaga aktywnego uczestnictwa ofiar, pełnomocników osób uprawnionych w zakresie własności intelektualnej lub ekspertów w celu ustalenia faktów, zwłaszcza w celu ustalenia, że dane produkty zostały podrobione. Państwa Członkowskie dysponują w tym względzie dosyć szeroką swobodą oceny.

Artykuł 5 – Zakres kompetencji i koordynacja postępowań

Ustęp pierwszy określa, że Państwa Członkowskie korzystają ze swoich kompetencji w celu ścigania i sądzenia czynów zabronionych pod groźbą kary, gdy są one popełniane w całości lub w części na ich terytorium.

Ustęp drugi został przewidziany w celu usprawnienia rozstrzygania w razie wystąpienia kolizji jurysdykcji między Państwami Członkowskimi. Państwa Członkowskie będą zatem musiały współpracować ze sobą, aby zadecydować, które z nich będzie ścigać sprawców czynu zabronionego pod groźbą kary w przypadku, gdy sprawa podlega kompetencji więcej niż jednego Państwa Członkowskiego i jeśli każde z tych Państw może skutecznie wszcząć postępowanie na podstawie tych samych faktów; celem jest scentralizowanie, jeśli to możliwe, postępowania w tylko jednym Państwie Członkowskim. W tym celu Państwa Członkowskie odwołają się we właściwym przypadku do Eurojustu, ustanowionego decyzją z dnia 28 lutego 2002 r.[13]

---

[11] Dz.U. L 68 z 15.3.2005, str. 49.

[12] Dz.U. L 162 z 20.6.2002, str. 1.

[13] Decyzja Rady z dnia 28 lutego 2002 r. ustanawiająca Eurojust w celu zintensyfikowania walki z powa

Ustęp 3 ustanawia wykaz kryteriów do celów stosowania ust. 2.

Artykuł 6 – Wszczęcie postępowania karnego

Artykuł ten ma na celu niedopuszczenie do tego, aby dochodzenie i ściganie karne dotyczące czynów zabronionych pod groźbą kary popełnionych w zakresie podrabiania i piractwa zależa ły od zeznań lub oskarżenia pochodzących od osoby będącej ofiarą czynu zabronionego, przynajmniej jeśli czyny zostały popełnione na terytorium Państwa Członkowskiego.

Artykuł 7 – Wykonanie

Artykuł 7 dotyczy wykonania niniejszej decyzji ramowej i dalszych działań podejmowanych w związku z nią.

Artykuł 8 – Wejście w życie

Artykuł 8 stanowi, że decyzja ramowa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

żną przestępczością (Dz.U. L 63 z 6.3.2002, str. 1).

2005/0128 (CNS)

Wniosek dotyczący

DECYZJI RAMOWEJ RADY

mającej na celu wzmocnienie systemu karnego w celu zwalczania naruszeń praw własności intelektualnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 i art. 34 ust. 2 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji[14],

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego[15],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W Zielonej Księdze w sprawie walki z podrabianiem i piractwem na rynku wewnętrznym, przedstawionej dnia 15 października 1998 r., Komisja stwierdziła, że podrabianie i piractwo stały się zjawiskiem na skalę światową, pociągającym za sobą znaczące skutki gospodarcze i społeczne oraz w zakresie ochrony konsumentów, w szczególności gdy w grę wchodzi zdrowie i bezpieczeństwo ogółu społeczeństwa. Dnia 30 listopada 2000 r. Komisja skierowała do Rady, Parlamentu Europejskiego oraz Komitetu Ekonomiczno-Społecznego plan działania dotyczący kroków, jakie należy podjąć w związku z Zieloną Księgą; plan ten został włączony do komunikatu na ten sam temat[16].

(2) Rada Europejska zgromadzona w Brukseli w dniach 20-21 marca 2003 r. w swoich konkluzjach wezwała Komisję i Państwa Członkowskie do polepszenia korzystania z praw własności intelektualnej poprzez przedsięwzięcie odpowiednich środków przeciw podrabianiu i piractwu.

(3) Rada przyjęła decyzję ramową 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa[17] oraz decyzję ramową z dnia … w sprawie walki z przestępczością zorganizowaną[18].

(4) Dyrektywa …./…/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia … w sprawie środków prawa karnego mających na celu zapewnienie egzekwowania praw własności intelektualnej stawia sobie za cel zbliżenie przepisów prawnych Państw Członkowskich w zakresie zdefiniowania czynów zabronionych pod groźbą kary oraz rodzaju mo

---

14 Dz.U. C […] z […], str. […].
15 Dz.U. C […] z […], str. […].
16 COM/0789 wersja ostateczna.
17 Dz.U. L 68 z 15.3.2005, str. 49.
18 Dz.U. L…

żliwych sankcji.

(5) Celem uzupełnienia przepisów dyrektywy …./…/WE należy dokonać zbliżenia przepisów prawnych, szczególnie w zakresie wymiaru kar w stosunku do osób fizycznych i prawnych, które dopuściły się tego typu czynów zabronionych pod groźbą kary, lub które za takie czyny ponoszą odpowiedzialność. Zbliżenie to musi dotyczyć kar więzienia, grzywny i konfiskaty.

(6) Celem usprawnienia dochodzeń karnych należy przewidzieć odpowiednie przepisy. Pa ństwa Członkowskie muszą ustalić, że osoby uprawnione w zakresie własności intelektualnej, których to dotyczy, lub ich pełnomocnicy, jak również eksperci, będą mogli aktywnie uczestniczyć w dochodzeniach prowadzonych przez wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze.

(7) Należy ustanowić zasady w zakresie kompetencji i koordynacji postępowań, aby czyny zabronione pod groźbą kary określone w dyrektywie …./…/WE mogły być ścigane w skuteczny sposób, w szczególności w przypadku, gdy podlegają one kompetencji wi ęcej niż jednego Państwa Członkowskiego i jeśli każde z tych Państw może skutecznie wszcząć postępowanie na podstawie tych samych faktów.

(8) Aby dochodzenie i ściganie karne dotyczące czynów zabronionych pod groźbą kary określonych dyrektywą …./…/WE były sprawniejsze, nie mogą one zależeć od zeznań lub oskarżenia pochodzących od osoby będącej ofiarą czynu zabronionego pod groźbą kary.

(9) Ponieważ Państwa Członkowskie osobno nie mogą osiągnąć celów proponowanego działania w wystarczającym stopniu, zaś cele te można osiągnąć w lepszym stopniu na poziomie unijnym, Unia może przedsięwziąć odpowiednie środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności ustanowioną w wyżej wymienionym artykule niniejsza decyzja ramowa nie wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia tych celów.

(10) Niniejsza decyzja ramowa przestrzega podstawowych praw uznanych w szczególności w Karcie Podstawowych Praw Unii Europejskiej, w szczególności w art. 17 ust. 2.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ RAMOWĄ:

Artykuł 1
Przedmiot

Niniejsza decyzja ramowa uzupełnia przepisy dyrektywy …./…/WE, ustanawiając szczegó łowe sankcje i środki współpracy sądowej.

Artykuł 2
Wymiar sankcji

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia tego, by w przypadku osób fizycznych odpowiedzialnych za czyny zabronione pod groźbą kary określone w art. 3 dyrektywy …./…/WE można było stosować najwyższą karę co najmniej 4 lat pozbawienia wolności, gdy czyny te zostały popełnione w ramach

organizacji przestępczej w rozumieniu decyzji ramowej … w sprawie walki z przest ępczością zorganizowaną, jak również gdy czyny te pociągają za sobą zagrożenie dla ludzkiego zdrowia lub bezpieczeństwa.

2. Państwa Członkowskie przyjmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia tego, by osoby fizyczne lub prawne odpowiedzialne za czyny zabronione pod groźbą kary okre ślone w art. 3 dyrektywy …./…/WE podlegały sankcjom skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym. Sankcje te obejmują grzywny orzeczone przez sąd karny lub inny sąd:

   a. o wysokości maksymalnej wynoszącej co najmniej 100 000 EUR w przypadkach, które nie należą do najpoważniejszych;

   b. o wysokości maksymalnej wynoszącej co najmniej 300 000 EUR w przypadkach, o których mowa w ust. 1.

3. Ustępy 1 i 2 stosuje się bez uszczerbku dla stosowania surowszych kar, w szczególno ści w przypadku ryzyka śmierci lub kalectwa.

Artykuł 3
Poszerzone uprawnienia w zakresie konfiskaty

Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki niezbędne do tego, aby umożliwić konfiskat ę całości lub części mienia należącego do osoby fizycznej lub prawnej skazanej zgodnie z przepisami określonymi w art. 3 decyzji ramowej 2005/212/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie konfiskaty korzyści, narzędzi i mienia pochodzących z przestępstwa[19], przynajmniej wtedy gdy czyny zabronione pod groźbą kary zostały popełnione w ramach organizacji przest ępczej w rozumieniu decyzji ramowej … w sprawie walki z przestępczością zorganizowaną, jak również gdy czyny te pociągają za sobą zagrożenie dla zdrowia lub bezpieczeństwa ludzkiego.

Artykuł 4
Wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze

Państwa Członkowskie zapewniają posiadaczom praw własności intelektualnej, których to dotyczy, lub ich pełnomocnikom, jak również ekspertom, możliwość aktywnego uczestnictwa w dochodzeniach prowadzonych przez wspólne zespoły dochodzeniowo-śledcze w sprawie czynów zabronionych pod groźbą kary określonych w art. 3 dyrektywy …./…/WE.

Artykuł 5
Zakres kompetencji i koordynacja postępowań

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia objęcie zakresem swojej kompetencji przynajmniej przypadków, w których czyn zabroniony pod groźbą kary określony w art. 3 dyrektywy …./…/WE został popełniony w całości lub w części na jego terytorium.

2. Gdy czyn zabroniony pod groźbą kary określony w art. 3 dyrektywy …./…/WE

[19] Dz.U. L 68 z 15.3.2005, str. 49.

podlega kompetencji więcej niż jednego Państwa Członkowskiego i jeśli każde z tych Państw może skutecznie wszcząć postępowanie na podstawie tych samych faktów, Państwa Członkowskie, których to dotyczy, współpracują ze sobą, aby zadecydować, które z nich będzie ścigać sprawców czynu zabronionego pod groźbą kary; celem jest scentralizowanie, jeśli to możliwe, postępowania w jednym Państwie Członkowskim. W tym celu Państwa Członkowskie korzystają we właściwym przypadku z pomocy Eurojustu.

3. Do celów stosowania ust. 2 bierze się pod uwagę kolejno następujące czynniki:

(a) Państwo Członkowskie, na terytorium którego zostały popełnione czyny;

(b) Państwo Członkowskie, którego sprawca czynów jest obywatelem lub w którym mieszka;

(c) Państwo Członkowskie, na terytorium którego znajduje się siedziba osoby prawnej, na rzecz której czyn zabroniony pod groźbą kary został popełniony;

(d) Państwo Członkowskie, na terytorium którego mieszka lub ma swoją siedzibę ofiara;

(e) Państwo Członkowskie, na terytorium którego znaleziono sprawcę czynów.

Artykuł 6
Wszczęcie postępowania karnego

Państwa Członkowskie upewniają się, że możliwość wszczęcia dochodzenia lub ścigania karnego dotyczącego czynów zabronionych pod groźbą kary określonych w art. 3 dyrektywy …./…/WE nie zależy od zeznań lub oskarżenia pochodzących od osoby będącej ofiarą czynu zabronionego pod groźbą kary, przynajmniej jeśli czyn ten został popełniony na terytorium Państwa Członkowskiego.

Artykuł 7
Wykonanie

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki niezbędne do dostosowania się do niniejszej decyzji ramowej najpóźniej do dnia … r.

2. Najpóźniej w tym samym dniu Państwa Członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady i Komisji tekst przepisów transponujących do ich prawa krajowego zobowiązania wynikające z niniejszej decyzji ramowej.

3. Na podstawie sprawozdania sporządzonego w oparciu o te informacje i pisemnego sprawozdania Komisji Rada sprawdza przed dniem 31 grudnia … r., czy Państwa Członkowskie podjęły środki niezbędne do dostosowania się do niniejszej decyzji ramowej.

Artykuł 8
Wejście w życie

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urz ędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli,

W imieniu Rady
Przewodniczący